

[Poul Møller.]

først hæfter mig ved forligets lysere sider og fremhæver det, som det konservative folkeparti for sit vedkommende med særlig glæde ser på. Den højtærede finansminister har for det første måttet opgive sit forsøg på ved en ændring af skalaen at forhøje skatten for nogle for at lette den for andre. Vi ville have betragtet en gennemførelse af dette forslag som en ulykke. En yderligere skatteforhøjelse for borgere med indkomster over 15 000 kr. ville vi have anset for aldeles utilrådelig, idet det ikke mindst ville have betydet en svækkelse af investeringsmuligheder og opsparingsmuligheder her i landet. Derfor er det opnåede på dette område efter vor opfattelse særdeles glædeligt.

Finansministeren har ligeledes måttet acceptere den nuværende værnescatteskala, således at forsøget på at fritage op imod halvdelen af de nuværende værnescatteydere for dette bidrag til forsvarsudgifterne er faldet resultatløst ud. Vi ved særdeles vel, at det ikke er store beløb, der betales i værnescat af indtægter på mellem 8 000 kr. og 10 000 kr., men vi ville have betragtet det som principielt farligt, om man også på dette område lod færre og færre betale mere og mere. Vi betragter det netop, da det er udgifterne til landets værn, der delvis afholdes på denne måde, som principielt rigtigt, at en flerhed eller i hvert fald alle, der er i stand til det, yder deres bidrag til denne værnescat. Disse indkomstgrupper mellem 8 000 kr. og 10 000 kr. har, som udvalgets ordfører bemærkede, på anden måde fået en skattelettelse, nemlig over den almindelige skatteudskrivningslov, men er altså ikke fritaget for værnescat.

For det tredje vil jeg gerne angående de øvrige skattelove fremhæve, at den højtærede finansminister foreslog ret betydelige forhøjelser af de såkaldte bundgrænser eller minimale skattegrænser. Da det — også efter regeringspressens udlægning af disse forslag — måtte ses som led i en socialdemokratisk skattepolitik, der havde til formål at fortsætte indkomstudjævningen ad skattepolitikens vej og indenfor skattelovgivningens rammer, måtte mit parti vende sig herimod; man ønskede altså ikke blot en ajourføring, men gik

videre og ønskede ligefrem en ændret byrdefordeling, en indkomstudjævning ved hjælp af skattepolitikken. Vi modsatte os forsøget, og de foreslåede forhøjelser af bundgrænserne blev derfor i det store og hele halveret, således at der ikke — formentlig ikke da — har fundet andet end en ajourføring sted på dette område, og jeg vil tro, at den højtærede finansminister næppe endda mener, at der er tale om en ajourføring.

Vi må udfra det samme synspunkt, som jeg her har redegjort for, naturligvis anbefale ærede medlemmer at stemme imod det kommunistiske ændringsforslag, der tilsigter at føre skatteskaalen tilbage til det, som den højtærede finansminister foreslog her ved første behandling.

Med særlig glæde og tilfredshed kan mit parti anbefale de ærede medlemmer at stemme for de ændringsforslag, som tilsigter en skattelettelse for indkomster på op til 20 000 kr. Ved første behandling gjorde jeg udførligt rede for, hvorfor det konservative folkeparti betragtede det som en nødvendighed at lette mellemstandens skattebyrde. Straks da udvalgsforhandlingerne påbegyndtes, fremlagde vi et forslag, der af finansministeriet blev beregnet til at ville koste 55 mill. kr. Dette forslag byggede på en jævnere aftrapning af de personlige fradrag, således at disse først faldt bort ved indkomster på 20 000 kr. Forslaget tilsigter herigennem at give mellemindkomsterne en virkelig mærkbar lettelse. Under udvalgsforhandlingerne viste der sig imidlertid ret stærk modstand mod en skattelettelse, der blev gennemført over de personlige fradrag, og man foretrak fra anden side, at lettelse blev gennemført på selve skatteskaalen. For os kan det naturligvis ikke være afgørende, om formen for skattelettelsen bliver den ene eller den anden, om man giver et nedslag i indkomstbeløbet eller man giver et nedslag i den skala, hvorefter skatten skal betales; for os var det det helt afgørende, at den væsentligste lettelse fandt sted på de indkomstgrupper, der ligger lige over sygekassegrænsen, befolkningsgrupper, som ikke på nogen måde er forvænt med lettelse, og som er afskåret fra en række af de sociale goder, som kommer andre til gavn. Dette mål er nu nået ved de foreliggende ændringsforslag, der beløbsmæssigt